

LBRIS

We know
books

Mirela Vladimira Olteanu

Tărâmul Făgăduinței

– Vol. 2 –

Partea a treia a seriei

De-a prinselea prin lume

LETRAS
Promovăm autorii români

*Dedic acest volum prietenei mele de o viață
Cornelia, care de-a lungul anilor mi-a fost mai
aproape decât o soră.*

Personajele și evenimentele din această poveste
sunt imaginare. Orice asemănare cu realitatea este
firească dar neintenționată.

Capitolul 1

Cele patru săptămâni de concediu ale lui Grig au trecut ca vântul și ca gândul. După cum ghicisem din prima seară că se va întâmpla, s-a combinat cu amica mea. Bineînțeles, spre dezamăgirea Iuliei, care fusese atât de încântată să-l revadă... Dar abia a doua zi, când Gabriela îl urmărea deja ca o umbră, peste tot.

‘Viața e frumoasă’, cum spune el. A stârnit senzație în Cernavoda. L-au remarcat și Alina, și Bianca. Din fericire, mi-au dovedit amândouă că sunt fete mai deștepte decât crede lumea, și s-au limitat la a îi privi din spate mersul legănat și a îi admira corpul, rămânând însă alături de aleșii lor.

Florentina m-a felicitat deschis pentru ‘superba creatură’ de văr, după vorbele ei, dar a rămas și ea cu înțelepciune în banca ei, cu Brian. I-a făcut însă plăcere să se tachineze cu el, mai ales când a descoperit că este lipovean ca ea și pot conversa în rusește. Grigori nu a uitat limba copilăriei și cu toate că rareori îl aud folosind-o, se pare că ce înveți de mic, cu bunicii, nu se pierde.

Prima săptămână a mers totul bine și weekendul l-am petrecut arătându-i malurile Dunării și orașul în care îmi petrecusem stagiatura, și mai recent, ultimii ani în țară. Grig rămânea la mine dacă ne întindeam la povești până târziu, dar cel puțin din două în două zile se ducea la Gabi.

Nici măcar nu a fost curios să afle detalii despre ea. Când am încercat să-l previn că este căsătorită și are copil, mi-a răspuns că “bănuia”, după lucrurile din apartamentul ei, și după cum îi pusese în vedere prompt că nu vrea să discute despre viața ei.

Ca și Zara, sora lui Nico, prietena mea se pare că are atracția ei secretă. Justificarea oareșicum vulgară a vărului meu a fost “îmi place cum stă”. *Oooo Keeeey*, înțeleg că... nu ‘stă’, dacă i-a făcut așa impresie bună. M-am resemnat să-l las în pace, să profite din plin de concediu și tot ce i se oferă.

A recunoscut că în Franța petrece câteodată șaisprezece ore pe zi în fața calculatorului, sau citind ziarele de afaceri. Cum detestă a se duce la prostituate, partea ‘amoroasă’ merge tare prost. E drept că nu trebuie el să alerge după muieri, că-l găsesc ele. Dar femeile și bursa nu prea se potrivesc împreună, și dacă nu are pe nimeni la îndemână, se pare că a postit o perioadă îndelungată.

Cel puțin aceasta este scuza pe care mi-a dat-o. Eu nu sunt gardianul nimănui, și mă bucur să se simtă bine și să se relaxeze cât vrea. Dar îmi este ciudă că în loc s-o facă fericită pe Iulia, care se păstrează pentru vecinul ei cel frumos... Își pierde timpul cu Gabi. Chiar mi-ar fi plăcut să-l văd combinat cu frumusețea de fată care a crescut cu ochii la el, ca la icoană.

Mi-i pot imagina împreună, căsătoriți, și cred că ar face o pereche minunată. Domnișoara Garabă este cu adevărat deosebită, și umblă după ea jumătate din efectivul masculin al șantierului, mai ales acum, când este ingineră și-i flutură pletele castanii de sub cască, sub ochii doritori ai colegilor noștri.

Numai vărul meu o tratează în continuare ca pe copila de dincolo de gard. Până și când i-a spus, în loc de salut, “Măi, ce bucătică bună te-ai făcut de când am plecat”. La care ea a reacționat feciorește, îmbujorându-se de plăcere. Iar el nici nu a observat, întorcând tocmai capul după fundul Biancăi.

După cum spuneam, Cernavoda este un oraș mic, pe care îl poate străbate oricine cu piciorul, de la un capăt la altul, cu condiția a nu fi încălțat cu tocuri prea înalte. Bârfele circulă însă descurte și cu ușurința vântului, ca praful cel albicios, intrând în urechile lumii și-n gura ei, strecurându-se absolut peste tot. După trei zile de la venirea lui Grig, până și cine nu o cunoaște personal pe Gabriela de aventura ei cu ‘vărul francez al unei inginere de la București’.

So much for discretion, cum zic canadienii. Sau... *Tant pis pour la discrétion*, din punctul de vedere al ‘quebecoșilor’. Adică, pe românește, la naiba cu discreția, în traducere personală. Se pare că ei nu-i pasă, poate pentru că nu este localnică, considerându-se superioară vecinilor și colegilor ei de muncă. Sau, în euforia prezentă, se crede imună la potențialul efect al vorbelor care galopează în legătură cu ea, și invizibilă, precum struțul cu capul ascuns în nisip.

Eu, recunosc că mă agit mai tare decât ea, pentru că indiferent de milioanele de ocazii când îmi ridică părul în cap de nervi, cu ifosele ei și tâmpeniile pe care le debitează, îmi dau seama că țin la ea. O prețuiesc ca pe prietena în care nu pot să am încredere totală, sau să mă bazez pentru vreun ajutor, dar cu care am petrecut mult timp, împărțind gânduri, necazuri, cafele, și țigări. Îmi este dragă, chiar și cu ignoranța ei înfumurată în care nu-și dă seama că face dezacorduri gramaticale, că pare snoabă, că spune prostii. Nu pot uita că o cunosc de adolescență, când abia terminase liceul și lucra ca secretară la ușa lui Țandără, sperând să se mărite cu el, sau cu oricare inginer care ar sucomba ‘inteligenței’ și frumuseții ei.

De fapt, chiar este drăguțică, mai ales când se menține slabă. La Gabi, silueta este o chestiune periodică. De câte ori a fost gravidă, s-a făcut cât casa. Dar asta este ușor de scuzat, fiindcă nu toată lumea își vomită până și sufletul în asemenea situație, ca

mine. Gabriela și-a revenit, însă, spectaculos și după sarcina pierdută, și după nașterea lui Adrian. Cu toate acestea, gurile rele zic că înainte de a mă întoarce eu, la fiecare jumătate de an, trecea printr-o perioadă când se îngrășa excesiv. Apoi slăbea iarăși, prin eforturi remarcabile, în timp ramburs.

De când sunt iarăși în șantier nu am văzut-o decât o dată pierzând controlul, când ajunsese la vreo optzeci de kilograme. Am dădăcit-o, scriindu-i pe hârtie ce și cât mănânc eu zilnic, cu exactitate. Am târât-o după mine la orele de aerobică din Campusul vechi. I-am dat peste mână când dădea iama în ciocolatele care stau la mine pe *counter*-ul bucătăriei, cu lunile... Dacă nu se împiedică Liviu de ele.

Gabi are o fire compulsivă, care o împinge la excесе. Dacă nu-și permite să mănânce până nu mai încape în ea, cheltuiește pe tot ce-i iese în cale. Face comenzi din catalogul Peter Justensen pentru bijuterii și aparate de bucătărie, parfumuri și creme de față. Apoi, când constată că nu mai are loc de ele în casă, că nu i se potrivesc, nu-i mai plac, sau nu le folosește oricum, le aruncă, sau le dă prietenelor, mai exact... mie.

Sper din toată inima ca Dominic să fie destul de inteligent a depune o parte din salariu într-un cont secret. Altfel anticipez că se va întoarce acasă la sfârșitul contractului, și tot ea îi va face scandal că nu s-au ales cu nimic din sacrificiul lui de a lucra prin pustiurile arabe, în temperaturi sufocante, și departe de casă, lăsând-o pe ea singură.

Îmi spun că Gabriela nu are suflet rău, că este darnică și sensibilă la suferințele altora. Dar o văd cum, dincolo de ceea ce-și dorește pe moment, nimeni nu are importanță. Câteodată, petrecând prea mult timp în compania ei devine sufocant, cel puțin pentru mine, care sunt și eu egoistă, în felul meu... Dar măcar recunosc.

La sfârșitul celei de a doua săptămâni cu Grig, am fost în București, și prietena mea a venit cu noi. Ei au stat peste noapte la Hotelul Muntenia, eu la Arel.

Nu m-a deranjat prea tare să-l întâlnescă și Gabi, deoarece lumea din șantier are deja o idee vagă despre iubitul meu din capitală. Până și Sorin știe. Competiția dintre romani și non-romani i se aplică și Țandără. Din fericire, este destul de deștept pentru a considera că îl înșel pe Feinberg cu el, și nu invers. Apoi, se simte flatat de a-l fi ales pe el în Cernavoda, în locul unuia dintre străini.

Nu mă tem să vadă Gabi cu ochii ei că Arel există cu adevărat, nefiind doar o legendă fabricată de mine, atât timp cât nu ghicește și adevărul tachinărilor mele cu domnul director, și cât nu-mi descoperă secretul din Constanța. Abia atunci ar avea prea multe amănunte de împrăștiat în șantier despre mine, și nu mi-ar conveni.

Însă, în al treilea weekend din martie m-am dus la Nico, și fiindcă l-am luat pe Grig cu mine, nu am putut scăpa de Gabriela sub nici o formă, drept care l-a cunoscut și ea până la urmă. I l-am prezentat drept un prieten vechi, al fraților mei, și din fericire, Grig a dus-o în Costinești, lăsându-ne pe noi în pace.

Din povestirile lor separate, am aflat ulterior că vărul mea a lăsat-o pe plajă, la soare, până a dat o fugă să-l salute pe tatăl Iuliei și să-și vadă casa. Nici măcar nu i-a arătat prietenei mele gardul în spatele căruia a copilărit, ce să mai zic de invitat în sanctuarul lui personal, pe care și-l păzea atât de aprig întotdeauna, de ochi străini.

Eu am rămas în Constanța, scuzându-mă că voi sta la părinții Angelei, și am ceva de discutat cu ei, în legătură cu plecarea mea. Nu fusese o minciună totală, deoarece Tarsim mă rugase să o caut când ajung în Toronto și să am grijă de ea, îngrijorat fiind că nu mai primise nici o veste de anul trecut.

Trecusem într-adevăr pe la mama fostei mele colege de apartament, obținând de la ea un număr de telefon la care poate fi găsită în următoarele luni, nu se știe însă până când. Nu mai stă la Olga, ci la o familie de români bogați, unde ajută la gospodărie, contra casă și masă, în așteptarea deciziei în legătură cu statutul ei în Canada.

Restul timpului mi l-am petrecut însă cu Nico, ca de obicei. Nici eu, nici Grig nu i-am divulgat Gabrielei secretul iubitului meu de lângă gară, pentru că nu vreau să aflu tot șantierul. Mai ales Sorin, care dacă acceptă sau nu prietenul din București, ar sări în sus să aflu că mai am pe cineva și la malul mării.

Sâmbăta trecută am fost toți trei în Bulgaria, și vărul meu s-a sacrificat, înghesuit în spate cu Gabi, făcându-i pe plac, să n-o lase singură. E drept că mi-a împins la maximum scaunul pasagerului în față, pentru că altfel n-ar fi încăput, cu toată bunăvoința. Dar ultima lui cucerire este arțăgoasă și are pretenții, supărându-se din orice, cum este felul ei, închipuindu-și cu naivitate că dacă el cedează cererilor pe care le face ea, justificate sau nu, dovedește că nu vrea s-o piardă.

De fapt, el este doar răbdător, și nu vrea să-mi creeze mai multe probleme decât mi-a făcut, deja. Mai are doar câteva zile în România, și îi convine aranjamentul prezent, de care se va debarasa cât de curând. Nu trebuie să-l întreb pentru a-mi da seama că nu are absolut nici un gând serios cu prietena mea, nutrind în realitate cine știe ce planuri, în legătură cu Corina.

Suport intriga generală fără încântare și mă irită faptul că în loc să mă bucur exclusiv de compania vărului meu, măcar când mă întorc de la muncă, și în zilele libere... Mă tot împiedic de Gabriela, care nu-l lasă deloc să respire. Când vin acasă, se lipește și ea, pe

motivul dusului cu mașina. Apoi urcă cică la o cafea, doar să verifice dacă îl găsește la mine...

Astăzi este sâmbăta de Înviere și am preparat în cinstea musafirului meu, chiar dacă este absent în majoritatea timpului, stufat de miel cu spanac, drob, și borș aromat cu mult leuștean proaspăt. Ba, la insistențele lui Liviu, am trântit și doi cozonaci cu brânză și stafide, copti în forme rotunde, așa-zisa 'pască' românească pe care o fac de Paști.

Aluatul mi-a ieșit deosebit de elastic și fraged, pentru că l-am bătut și frământat cu nervi, o jumătate întreagă de oră, închipuindu-mi că dau cu Gabi de masă, tăbăcindu-i fâlcile, la fiecare mișcare. A venit și Patricia, așa, ca să fie casa plină și să am mai multe motive de bodogănit în mine. Nu știu precis ce am și împotriva ei, dar încep să o înțeleg mai bine pe mama lui Paul.

Weekendul acesta, toți trei iubiții mei sunt plecați la jumătățile lor 'de drept', în Anglia, București, și Tel Aviv. S-a întâmplat să nu am încotro evada. Cum la biserica din Cernavoda nu mă atrage să ies, fiul meu și iubita lui vor aduce lumină după slujbă, iar noi vom sta la televizor și vom mânca în așteptarea lor, ca păcătoși.

Lui Gabi i-a intrat în cap să-l părăsească pe Dominic pentru Grig, considerându-l din toate punctele de vedere un bărbat mult mai potrivit gusturilor ei. Nu numai că îi place ca fizic, dar se pare că și la pat întreține toate experiențele ei anterioare, nu foarte numeroase. Prin urmare, ca prim pas spre intențiile ei, l-a adus pe Adrian în Cernavoda, să i-l prezinte viitorului tată adoptiv, după cum își închipuie ea.

Mi-a mărturisit toate acestea joi, în șoaptă, la o cafea, cu toate că la momentul destăinuirii nu eram decât noi două în casă. Nu, nu

sunt chiar atât de nemernică s-o las să-și distrugă familia. Reușind să nu-i spun pe șleau tot ce zice vărul meu, am prevenit-o totuși prompt că este un Casanova profesionist, și ține la altcineva. I-am spus sinceră că nu are nici o șansă să-l tenteze a se căsători cu ea, și ar face o greșală teribilă să-i spună lui Dominic ce s-a întâmplat în lipsa lui.

Mă tem însă că nu am obținut decât promisiunea ei că își va ține gura față de bietul Șerban până... se va exprima DeRojinski fățiș, cerându-i să divorțeze. Am răsuflat oarecum ușurată, dar era cât pe aci să ne certăm de adevăratele, contrazicându-ne până în pânzele albe.

“Ți-a spus ție ceva și nu vrei să recunoști!” mă acuzase spumegând.

“Gabi, nu asta este esențialul! Grig mă poate minți și pe mine, dacă vrea. Ascultă-mă ce spun, că-ți doresc binele. Dominic este un bărbat cum rar găsești. Răbdător cu hachițele tale, face tot ce-i spui, te ajută la gospodărie, îți dă toți banii pe mână...”

“Este un mototol, știi și tu bine treaba asta!”

“Ai prefera unul să te palmuiască de colo-colo?! De ce nu vrei să mă crezi că-ți spun din proprie experiență chestiile astea?! Este un tip inteligent și ține la tine. Și mai ales, este tatăl copilului tău!”

Până la urmă o lăsasem baltă, acceptând că nu am cum s-o conving de tot, până nu se întoarce Grigori în Franța. Nu numai că este frumușel și șarmant, dar pentru ea, care este vanitoasă și se visează doamnă mare, la casă și mai și, el ar fi biletul de avion spre Paris. Ce să mai spun de un titlu de prințesă, cu care se poate oricum șterge undeva, că fără avere și castele, puțin mai contează.

A priceput însă bine că are de a face cu cineva care câștigă de câteva ori mai mult decât soțul ei actual în țările arabe, și se și vede

cheltuind cu nemiluita pe Champs-Élysées, presupunând că a auzit de acel bulevard celebru, îmi zic în gând, cu răutate. Vorba bătrânilor de la țară, colac peste pupăză, mai este și deosebit de dotat, și priceput, în intimitate. Daaaaaa. Mai mare jena, dar știu și cum începe, și cum termină, mai bine decât dacă era amantul meu personal. S-a culcat cu Corina, cu Zara, și mai nou, cu Gabriela. Fiecare mi-a destăinuit câte ceva din talentele lui ascunse.

Mai ales prezenta lui iubită, care mi-a recunoscut fățiș că este revelația vieții ei, și nu a mai simțit cu nimeni așa ceva, până acum. Considerând că nu a avut decât o aventură înaintea lui Dominic, și Grig este primul bărbat cu care-l înșală, o cred. Și-mi este milă de ea, înțelegându-i într-o anumită măsură frustrarea.

Se pare că bietul ei soț suferă de problema pe care o avea Noél, fostul meu coleg de la masterat, prietenul cu nouă ani mai tânăr, frumușel și fermecător, dar cu defecte. Eu știusem atunci cum să profit de relația cu el, prin răbdare și tact, reușind să fiu mulțumită aproape doi ani. Din nefericire, prietena mea nu posedă nici una din calitățile necesare în aplanarea acestui conflict.

Abia acum am priceput de ce îl tratează atât de brusc pe Șerban, lipsită de orice considerație. Între ei nu există nici amiciția instinctivă pe care o am eu cu Arel, nici nostalgia unei înțelegeri vechi, reciproce, ca cea care mă leagă de Nico. Din toate focarele necesare coeziunii de cuplu, conform spuselor înțelepte ale nașului meu, nu pare a o uni de Dominic decât logica nevoii de status, ca doamna inginer.

Sună cinic, dar reacția ei subită m-a convins la ce o duce capul. Cum poate fi atât de credulă, să pice în freză în fața iluziei că vărul meu i-ar oferi siguranță materială, înzecită, condiția de regină a Parisului, plus nesfârșite nopți de extaz?! O, Doamne, a pus ochii pe el ca pe o butelie, iar eu mă simt la mijloc. Vinovată pentru